

Пепеляша.

Приказка.

I

Чували сте вие име Пепеляша —
 Тъй, деца. се казва приказката наша.
 Тамъ, — преди години, задъ гори, долини,
 Между хора бедни мащеха живѣла,
 Две девици съ нея: дъщеря й Вела
 И завареница — малката Иглика.
 Дъщерята била грозна, бледолика,
 Съ едно ухо глуха и съ очи дрѣмлива,
 Малко горделива, малко завистлива,
 Чакала отдавна тя женитба славна —
 Царски синъ да вземе нея за невѣста . . .
 А царътъ — далеко и се не досеща!
 Малката Иглика била срамежлива,
 Скромно и приветна, тиха, работлива,
 Макаръ съ вехта рокля и всѣкога боса,
 Румена-червена, руса-златокоса,
 Тя била красива като самодива . . .

II

Нали е сираче бедно и злочесто,
 Машехата съ нея карала се често,
 Туряла я въ кѣта да преде, да шие,
 Да мете, да чисти, сѣдове да мие,
 Или до огнище — та да готви каша,
 И за присмѣхъ казвала я Пепеляша . . .
 Пролѣтъ приближила. Птици долетѣли,